

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.231/2015/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év május hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A szexuális erőszak büntette és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év május hó 13. napján kelt 10.B.244/2014/22. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott születési ideje - helyesen - ... hó 13., az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés szabadságvesztés, amelyet fegyházban kell végrehajtani, a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2015. május hó 13. napján kelt 10.B.244/2014/22. számú ítéletével a **vádlott** bűnösségét folytatólagosan elkövetett szexuálisan erőszak büntetében (Btk.197.§ (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont és (4) bekezdés a) pont II. fordulat) és gyermekpornográfia büntetében (Btk.204.§ (1) bekezdés a) pont) állapította meg, ezért őt halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 6 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott szülői felügyeleti jogának megszüntetéséről, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartás idejét a szabadságvesztésbe beszámította, döntött a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a **vádlott** és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést, míg az ügyész az ítéletet tudomásul vette, perorvoslaltal nem élt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.265/2014/4. számú átirata szerint a törvényszék az ítéletben a vádirati tényállást alapul véve mérlegeléssel állapította meg az ítélet tényállást. Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok teljes körű betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, amelynek során ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett. A tényállás teljes körű, hiánytalan, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért a másodfokú eljárásban felülbírálatra alkalmas és irányadó. Az ügyészi érvelés szerint a bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, helyesen járt el, amikor az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta. Az elsőfokú ítéletben a bíróság helyesen tárta fel a büntetés kiszabási körülményeket. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a Be.360.§ (4) bekezdése alapján tanácsülés kitűzését indítványozta, ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla erről gondoskodott. A vádlott védője azonban 4. alszámú beadványában nyilvános ülés kitűzését kérte, ezért a másodfokú bíróság az ügyet nyilvános ülésen bírálta el.

A **vádlott** védője a nyilvános ülésen perbeszédében a fellebbezését fenntartotta. A védő kiemelte, hogy az elsőfokú ítélettel elbírált cselekmény olyan bűncselekmény, amely a társadalom minden tagjában rosszállást vált ki, nehéz erre a védőnek hitelesen nyilatkoznia. A büntetés kiszabását tekintve úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú ítélettel kiszabott büntetés nem tekinthető eltúlzottnak, ennek ellenére a vádlott személyi körülményei megfontolásra érdemesek. A vádlott halmozottan hátrányos helyzetből indult, mindenki öngyilkos volt a családjában. A védő kiemelte azt is, hogy olyan vádlott ül itt, aki biztos, hogy soha többet nem fog ilyen cselekményt elkövetni.

A **vádlott** a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán úgy fogalmazott, nem azt szeretné, hogy neki legyen jó, azt szeretné, ha a jelenlévő édesanyjának lenne jó, és abban biztos, hogy többet nem kerül vissza a börtönbe.

A büntetés enyhítésére irányuló védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és azt megelőző bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Az irányadó eljárási rendelkezések és az ítélkezési gyakorlatot orientáló 68/2008. számú BK vélemény II. pontja alapján törvényesen járt el, amikor a 14. életévét be nem töltött sértett tanú rendőrségen tett tanúvallomását is a tárgyalás anyagává tette és bizonyítékként értékelte (nyomozati irat 51. oldaltól).

A fenti perjogi előírások alapján ugyanis a 14. életévét be nem töltött személy - nyomozási bíró előtt történő kihallgatására irányuló ügyészi indítvány megtétele előtti időszakban - kihallgatható a nyomozó hatóság részéről is.

Jelen ügyben is erre került sor 2013. február hó 7. napján, a törvényes képviselő Be.86.§ (2) bekezdése szerinti előzetes hozzájáruló nyilatkozata mellett. Ezt követően ügyészi indítványra a nyomozási bíró is kihallgatta tanúként a 14. életévét be nem töltött **sértettet** (nyomozati irat 61. oldaltól), a nyomozási bíró előtt folyt tanúkihallgatás is mindenben megfelelt a perrendi szabályoknak.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. Az ügy megítélése szempontjából valamennyi releváns bizonyítékot beszerezte és azokat logikusan értékelte, mérlegelte mindkét tényállási pont megállapítása során. Törvényesen járt el, amikor az ítéleti tényállást alapvetően a **vádlott** ténybeli beismerő vallomására alapította. A vádlott a ténybeli beismerésen túl a nemi erkölcs elleni bűncselekmény tekintetében a bűnösségét is beismerte, megbánó magatartást tanúsított (12. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldaltól). Ugyanakkor az elsőfokú bíróság sem hagyta figyelmen kívül, hogy a vádlott az 1. tényállási pontban foglalt bűncselekmény esetében az erőszak illetve a fenyegetés alkalmazását mindvégig tagadta. A vádlott e körben kifejtett tagadó nyilatkozatait helyes mérlegeléssel vetette el az elsőfokú bíróság, amikor az élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetés, erőszak tekintetében a sértett tanú, nyomozó hatóság és nyomozási bíró előtt tett következetes vallomásait fogadta el az ítéleti tényállás alapjául (nyomozati irat 51. illetve 61. oldaltól). A **sértett** tanú a nyomozás során következetesen vallott arra nézve, hogy vele szemben a vádlott fenyegetést alkalmazott, e szerint amennyiben a cselekményeket

elmondja másnak, akkor őt a vádlott megöli. E kijelentést követően a vádlott már a kvalifikált fenyegetés hatása alatt álló sértettel szemben folytatta a szexuális cselekmények elvégzését.

A sértetti tanúvallomás abból a szempontból is következetes volt, miszerint a vádlott a tarkóját megragadta és szexuális cselekmény végzésére kényszerítette őt (nyomozati irat 63-64. oldal).

A 14. életévét be nem töltött sértett tanú vallomásának hitelt érdemlőségét mindenben megerősítette az igazságügyi pszichológus szakértői szakvélemény (nyomozati irat 83. oldal). E szerint a sértett fiú elmondása élményszerű volt, nem merült fel, hogy ne a saját élményéről számolt volna be. A törvényszék a sértett tanú fenti következetes vallomása és a vádlott részbeni beismerő nyilatkozatai alapján, az egyéb bizonyítékok figyelembe vételével törvényesen állapította meg az 1. tényállási pont tekintetében az ítéleti tényállást.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a védő a **sértett** tanú kihallgatására irányuló indítványát elutasította.

Az ítélet 14. oldal utolsó bekezdésében írt helytálló indokolás csupán azzal egészítendő ki, hogy az elsőfokú eljárás során a 14. életévét még be nem töltött 2002. augusztus hó 5. napján született kiskorú a **sértett** tanú kihallgatására csak kiküldött bíró útján lett volna lehetőség a Be.304.§ (5) bekezdése és a 68/2008. számú BKv I. pontja alapján. Erre azonban a tényállás felderítése érdekében nem volt szükség, mivel az ítéleti bizonyossághoz szükséges bizonyítékok e nélkül is rendelkezésre álltak.

A 2. tényállási pont esetében törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a bírói szakban a tényállás teljes körű tisztázása érdekében antropológus szakértő kirendeléséről rendelkezett (12-II. számú kirendelő végzés) és a Be. 4.§ (2) bekezdésének alkalmazása mellett a kétségeket a vádlott terhére nem értékelve állapította meg az ítéleti tényállást.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás megalapozott, az a Be.351.§ (2) bekezdés a-d) pontjáig terjedő megalapozatlansági hibákban nem szenved, ezért a Be.351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a **vádlott** bűnösségére mindkét terhére rótt cselekmény tekintetében.

A törvényszék a Btk.2.§ (2) bekezdésében írt anyagi jogi rendelkezés törvényes alkalmazása mellett döntött arról, hogy az elbíráláskori Btk-t alkalmazza a vádlottal szemben, mivel az rá nézve kedvezőbb jogi rendelkezéseket tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a **vádlott** terhére rótt bűncselekményeket és a jogi indokolása is megfelel a Btk. rendelkezéseinek, azt csupán a folytatólágosan elkövetett szexuális erőszak büntette tekintetében az alábbiakkal egészíti ki a Fővárosi Ítéltábla.

Az irányadó tényállás szerint a 2012. évi őszi iskolai szünetben a vádlott a sértett gyermek nemi szervét a szájába vette és a sértett kifejezett tiltakozása, valamint annak ellenére, hogy a sértett jelezte, fájdalmat okoz neki, perceként keresztül folytatta a szexuális tevékenységét. Erélyesen megfenyegette a sértettet, hogy amennyiben a történeteket bárkinek elmeséli, megöli őt. Más alkalommal a 12. életév alatti **sértett** tarkóját megragadta, testi erőfölényét kihasználva a sértett fejét a nemi szervéhez nyomta és arra kényszerítette, hogy orálishan kielégítse őt.

A Btk.197.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző, a (3) bekezdés b) pont és a (4) bekezdés a) pont II. fordulata szerint minősülő bűncselekmény elkövetéséhez úgynevezett kvalifikált erőszak vagy fenyegetés alkalmazása szükséges. Ez utóbbiról akkor van szó, ha az erőszak vagy fenyegetés a

sértetti akaratot nem csupán meghajlítja (*vis compulsiva*), hanem azt megtöri, azt lenyűgözi (*vis absoluta*). A vádlott a szexuális cselekményét a 12. életévét be nem töltött sértett sérelmére annak akaratát megtörő módon, a sértett életkorára, védekezési lehetőségeire is figyelemmel lenyűgöző erőszakkal valósította meg. A bírói gyakorlat szerint az elkövető és a sértett között fennálló függőség, jelentős életkorbeli különbség, erőfölény esetén az erőszak kisebb foka is megalapozza minősített erőszak megállapításához szükséges mértéket (BH 2014.201.), ahogy jelen esetben is.

Az ítélet tábla megjegyzi azt is, mivel a vádlott az egyenes ági rokonával végzett szexuális cselekményeket, ezért a magatartása *formálisan* megvalósította a Btk.199.§ (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő vérfertőzés büntetettét is. A bírói gyakorlat alapján azonban ez csupán súlyosító tényezőként volt értékelhető a vádlott terhén, mivel a nevelés, felügyelet alatt állás a vádlottal szemben megállapított szexuális erőszakkal már a jogi minősítés körében értékelést nyert, ezért a vérfertőzés csupán látszólagos alaki halmazatban áll a törvényesen megállapított folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntettségével.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel, és azokat törvényesen értékelte. További súlyosító tényező azonban a vádlott vérfertőzést is megvalósító szexuális cselekménye.

Az elsőfokú bíróság a Btk.79.§-ában megfogalmazott büntetési célok érvényesítése érdekében törvényesen járt el, amikor a halmazati büntetés kiszabására vonatkozó szabályok szerint 5-17 év 11 hónap szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményeket megvalósító vádlottal szemben - elsődlegesen a bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomásai alapján - 8 év tartamban állapította meg a szabadságvesztést. A nemi erkölcs elleni bűncselekmény kiemelkedő konkrét tárgyi súlyára, az e körben kifejtett folytatólagos elkövetésre és az egyéb súlyosító körülményekre figyelemmel az ítélet tábla a büntetés enyhítésére nem látott törvényi indokot.

A Btk.35.§ (1) bekezdése alapján, ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, annak végrehajtását fogházban, börtönben vagy fegyházban rendeli végrehajtani. Ez utóbbi anyagi jogi rendelkezésre tekintettel pontosításra szorult az elsőfokú ítélet büntetést kiszabó része, mivel a törvényszék a vádlottal szemben nem szabadságvesztést, hanem - a végrehajtási fokozat megjelölésével - fegyház büntetést szabott ki.

A Btk.33.§ (2) bekezdése alapján mellékbüntetés a közügyektől eltiltás, erre tekintettel az ítélet tábla a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak.

A vádlott a nyomozati irat 93. oldalán található személyi adatlap adatai és a nyilvános ülésen elhangzott nyilatkozata alapján helyesen ... hó 13. napján született, ezért a tévesen rögzített adatokat helyesbítette az ítélet tábla.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét - a rendelkező részben foglalt pontosításokkal - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ügydöntő határozat meghozataláig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Budapest, 2016. év május hó 10. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 10.B.244/2014/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.231/2015/8. számú végzésében írt változtatásokkal 2016. május hó 10. napján jogerős és végrehajtható.

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő